

Rahoitusvakaus- ja tilasto-osasto

Lausunto

SP/2026/116 1 (7)

16.2.2026
SP/FIVA-EI RAJOITETTU

Julkinen

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi luottolaitostoiminnasta annetun lain muuttamisesta ja siihen liittyviksi laeiksi (HE 190/2025 vp)

Talousvaliokunnalle, 16.2.2026

Suomen Pankki kiittää mahdollisuudesta lausua ja esittää asiantuntijalausuntonaan seuraavan. Lausunto perustuu pääosin Suomen Pankin valtiovarainministeriölle aiemmin antamaan asiantuntijalausuntoon (SP/2025/287) samaa asiakokonaisuutta koskeneesta luonnoksesta hallituksen esitykseksi (VN/13727/2025).

1 Yleiset huomiot

1.1 Ehdotusten yleiset tavoitteet ja vaikutukset

Hallituksen esityksessä ehdotetaan Finanssivalvonnalle mahdollisuutta asettaa asuntolainanottajien enimmäisluototussuhde muiden kuin ensiasunnon ostajien osalta enimmillään 95 prosenttiin, asuntolainojen enimmäistakaisinmaksuajan pidentämistä 35 vuoteen sekä valtioneuvostolle oikeutta päättää asetuksella suhdannetilanteen mukaan uudisrakentamisen rahoitukseen käytettävien asuntoyhteisölainojen enimmäisluotto-osuuden suuruudesta 60-70 prosentin, lyhennysvapaan kestosta 1-2 vuoden ja enimmäislaina-ajasta 30-35 vuoden rajoissa.

Luonnoksen julkilausuttuina tavoitteina on edistää säästämistä ja sijoittamista, tukea asuntoaikaa ja rakentamista, helpottaa asunnon vaihtamista sekä kehittää asuntorahoitusta koskevaa sääntelyä niin, että asuntorahoituksen saatavuutta olisi mahdollista helpottaa joustavammin matalasuhdanteissa.

Esitetyt tavoitteet ovat pääosin kannatettavia. Ehdotetut toimenpiteet eivät kuitenkaan ole tarkoituksenmukaisia kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Ensiksi, tavoitteisiin ei tulisi pyrkiä höllentämällä sääntelyä, jolla vahvistetaan ja ylläpidetään rahoitusjärjestelmän vakautta. Toteutuessaan ehdotuksilla voisi olla kielteisiä vaikutuksia vakaudelle, joka on talouden pitkän aikavälin kasvun välttämätön edellytys.

Toiseksi on epäselvää, onko hallituksen esityksessä käsiteltyjen makrovakaustoimien rajoittavuuden ylipäättään perusteltua olla suhdanneluonteista. Käytännössä kaikki esityksessä ehdotetut muutokset veisivät siihen suuntaan. Taloustieteellinen tutkimus viittaa siihen, että potentiaalisista hyödyistä huolimatta suhdanteiden tasaaminen päätösperäisillä toimilla ei yleensä onnistu muun muassa suhdannetilanteen ajantasaiseen tunnistamiseen sekä politiikan päätös- ja toimeenpanoviipeisiin liittyvien syiden vuoksi.

Esitettyjen toimien sijasta tulisikin harkita tehokkaammin ja suuremmin tavoitteisiin kohdistuvia ja haittavaikutuksiltaan vähäisempiä toimia.

Makrovakauseräpolitiikasta ja muusta rahoitusjärjestelmään kohdistuvasta sääntelystä on kerätty käytännön kokemuksia sekä Suomessa että kansainvälisesti. Kokemusten ja tutkimustiedon valossa vaikuttaa epätodennäköiseltä, että ehdotetuilla toimilla pystyttäisiin merkittävästi edistämään lainanottoa tai tukemaan asuntokauppaa ja rakentamista talouden syvissä laskusuhdanteissa, jolloin kotitaloudet ovat tyypillisesti varovaisia ottamaan lainaa ja rakennuttajat aloittamaan uusia hankkeita. Sen sijaan toimet – erityisesti asuntolainojen enimmäispituuden kasvattaminen ja asuntoyhteisölainanantoa koskevien rajoitusten keventäminen – voisivat pahimmillaan lisätä runsaasti velkaantuneiden kotitalouksien määrää, pahentaa kotitaloussektorin velkaantuneisuuteen liittyviä järjestelmäriskejä sekä voimistaa asuntomarkkinoiden ylikuumenemisen riskiä asuntomarkkinoiden voimakkaissa noususuhdanteissa.

1.2 Luotonantoa koskevien rajoitusten tavoitteet

Ehdotetut toimet asuntolainojen enimmäisluototussuhteen ja asuntoyhteisölainojen rajoituksia koskevien parametrien liikkumatilan kasvattamiseksi antaisivat Finanssivalvonnan johtokunnalle ja valtioneuvostolle uusia keinoja yrittää tukea asuntomarkkinoita ja -rakentamista laskusuhdanteissa. Tavoitteena on, että vaatimuksin liittyviä parametrejä voitaisiin tarvittaessa keventää nykyistä suhdanneherkemmällä tavalla asuntomarkkinoiden, rakentamisen ja viime kädessä kokonaistalouden elvyttämiseksi.

Tarkoitus käyttää esitysluonnokseen sisältyviä keinoja yleiseen taloussuhdanteeseen vaikuttavina välineinä poikkeaisi makrovakauserävälineiden sekä asunto- ja asuntoyhteisölainojen ehtoihin kohdistuvien nykyisten rajoitusten pohjimmallisesta tavoitteesta, rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamisesta. Makrovakauserävälineiden käytön ja lainojen ehtoja koskevien lainsäädännöllisten rajoitusten tulisi vastaisuudessaakin lähtökohtaisesti perustua rahoitusvakaudellisiin, ei suhdannepoliittisiin perusteluihin.

Rahoitusjärjestelmän vakaudesta vastuussa olevat viranomaiset ovat tyypillisesti arvioineet asuntoluotonantoon kohdistuvien rajoitusten ja makrovakauserävälineiden toimivan paremmin ns. rakenteellisina kuin suhdannetilanteen perusteella käytettävänä makrovakauserävälineinä tai säännöksinä. Rakenteellisten välineiden tai säännösten kireyttä pyritään muuttamaan, erityisesti keventämään, vain hyvin poikkeuksellisissa taloudellisissa tilanteissa. Lähestymistapa pohjautuu tutkimustuloksiin, joiden perusteella kevennyksillä pystytään tukemaan lainanantoa useimmiten vain vähän ja joiden mukaan muutosten oikea ajoitus on vaikeaa. Pahimmillaan välineiden käyttöä koskevien joustomahdollisuuksien laajentaminen ja käyttäminen voisi johtaa talous- ja rahoitussuhdanteita voimistavaan talouspolitiikkaan, jossa luotonantoa vauhditettaisiin noususuhdanteissa ja tiukennettaisiin laskusuhdanteissa.

Uusien suhdanneherkkien elementtien tuominen erityisesti asuntorahoitukseen kohdistuvaan makrovakauseräpolitiikkaan ja rahoitussääntelyyn vaikeuttaisi talouspolitiikan eri lohkojen toimien yhteensovittamista. Rahapolitiikka ja automaattisiin vakauttajiin perustuva finanssipolitiikka soveltuvat politiikkalohkoista parhaiten kokonaistaloudellisten suhdanteiden tasaamiseen.

Talouspolitiikan koordinoitua helpottaisi, jos makrovakausrakenteen ja rahoitussääntely kohdistuisivat vastaisuudessa selkeästi ensisijaiseen tavoitteeseensa: rahoitusvakauden turvaamiseen vähentämällä rakenteellisia rahoitusjärjestelmän haavoittuvuuksia ja tarvittaessa tasamalla rahoitussyklejä. Hallituksen esityksessä ei riittävästi huomioida eroja rahoitussuhdanteen vaihtelujen ja kokonaistaloudellisten suhdannevaihtelujen välillä. Makrovakausrakenteen välineillä on perusteltua torjua nimenomaisesti rahoitussuhdanteen vaihtelujen aiheuttamia järjestelmäriskkejä.

1.3 Makrovakausrakenteiden käytön organisointi

Valtioneuvostolle ehdotettu valtuus asetuksilla säätää asuntoyhteisölainoja koskevista enimmäisparametreista tosiasiallisesti loisi Suomen makrovakausrakenteeseen uuden päätöksentekotahon. Tähän saakka makrovakausrakenteiden käytöstä on Suomessa päättänyt Finanssivalvonnan johtokunta. Makrovakausrakenteen päätösvallan hajauttaminen kahden tahon kesken heikentäisi makrovakausrakenteen ennakoitavuutta sekä vaikeuttaisi politiikan valmistelua, toteuttamista ja koordinoitua.

Euroopan järjestelmäriskikomitea ESRB suosittelee EU:n jäsenmaita lainsäädännössään osoittamaan kansallisen makrovakausrakenteensa hoidon lähtökohtaisesti yhdelle viranomaiselle tai rahoitusvakaudesta vastaavista viranomaisista koostuvalle komitealle (suositus 2011/3, alakohta B1).¹ Lisäksi komitea suosittelee, että makrovakausrakenteen on toiminnallisesti riippumaton poliittisista elimistä (suositus 2011/3, alakohta E1). Kansainvälinen valuuttarahasto IMF puolestaan suosittelee Finanssivalvonnan riippumattomuuden varmistamista muun muassa sillä, ettei sen johtokuntaan voitaisi vastaisuudessa enää valita ministeriöiden edustajia (2023, suositus 2).²

Valtioneuvoston tosiasiallisen roolin kasvattaminen makrovakausrakenteissa heikentäisi politiikan riippumattomuutta ja olisi vastoin ESRB:n ja IMF:n suosituksia ja niiden henkeä. Myös Euroopan keskuspankki katsoo valtiovarainministeriölle antamassaan lausunnossa luonnoksesta hallituksen esitykseksi, että valtioneuvostolle ehdotetut valtuudet olisivat ristiriidassa ESRB:n suosituksen 2011/3 kanssa.³

Jos asuntoyhteisölainoja rajoittavien parametrien muuttaminen nykyistä joustavammin kuitenkin katsottaisiin tarpeelliseksi, parametrien suuruutta koskevien päätösten valmistelu ja tekeminen olisi tarkoituksenmukaisinta järjestää samalla tavoin kuin nykyisin käytössä olevien makrovakausrakenteiden osalta tehdään.

¹ [Recommendation of the European Systemic Risk Board of 22 December 2011 on the macro-prudential mandate of national authorities \(ESRB/2011/3\)](#)

² [Finland: Financial Sector Assessment Program-Technical Note on Macroprudential Policy Framework and Tools](#) ja [Finland: Financial System Stability Assessment](#)

³ [Opinion of the European Central Bank of 6 October 2025 on national macroprudential measures related to mortgage lending](#), alaluku 2.2.

1.4 Ehdotusten ajankohta ja valmistelu

Ns. Mörttisen työryhmä arvioi perusteellisen valmistelunsa pohjalta tehdyssä, vuonna 2019 julkaistussa loppuraportissaan⁴ tarvetta kehittää asunto- ja asuntoyhteisölainanannon ehtoihin kohdistuvaa sääntelyä ja makrovakauseräpolitiikkaa. Työryhmän ehdotusten pohjalta säädetty rajoitukset uusien asuntolainojen enimmäistakaisinmaksuaikaan sekä uudisrakentamisen rahoittamiseen käytettävien asuntoyhteisölainojen enimmäistakaisinmaksuaikoihin, enimmäisluotto-osuuksiin ja lyhennysvapaiden enimmäispituuteen ovat olleet voimassa vasta lyhyen aikaa, vuoden 2023 heinäkuusta alkaen. Työryhmä ei ehdottanut muutoksia enimmäisluototussuhteen suuruutta koskevaan sallittuun vaihteluväliin.

Vasta lyhyen ajan voimassa olleiden rajoitusten muuttaminen näin pian heikentäisi sääntelyn ennakoitavuutta ja vaikeuttaisi sääntelyn vaikutusten arviointia. Mahdollisia muutostarpeita olisi perustellumpaa harkita myöhemmässä vaiheessa, kun rajoitusten vaikutuksista on saatu enemmän näyttöä.

Lainanantoon liittyvien vaatimusten muutostarpeiden arviointi ja tarpeelliseksi katsottujen muutosten valmistelu tulisi asuntorahoituksen suuren yhteiskunnallisen ja taloudellisen merkityksen vuoksi tehdä pitkäjänteisemmin ja perusteellisemmin vaikutusarvioinnin sekä asiantuntija- ja viranomaisvalmistelun pohjalta kuin hallituksen esityksen valmistelun osalta tehtiin. Valmistelussa olisi perusteltua harkita nyt esitettyjen toimien lisäksi tai asemesta myös muita mahdollisia keinoja esitysluonnoksessa linjattujen tavoitteiden saavuttamiseksi.

1.5 Rahoitussääntelyn yksinkertaistaminen

Rahoitussääntelyn yksinkertaistaminen on yksi Euroopan komission tärkeistä tavoitteista.⁵ Ehdotetut lakimuutokset ja makrovakauseräpolitiikan tosiallisen päätösvallan hajauttaminen monimutkaistaisivat tarpeettomasti kotimaista lainsäädäntöä ja olisivat siten ristiriidassa eurooppalaisten tavoitteiden kanssa.

2 Enimmäisluototussuhde

Enimmäisluototussuhdetta koskevaa sääntelyä ehdotetaan muutettavaksi siten, että Finanssivalvonta voisi nostaa rajoitteen 95 prosenttiin kaikkien luotonottajien osalta asuntomarkkinoiden laskusuhdanteen rajoittamiseksi.

Finanssivalvonnan liikkumatilan kasvattaminen enimmäisluototussuhteen asettamisessa olisi sinänsä perusteltua. Kansainvälisten ja Suomen omien kokemusten valossa enimmäisluototussuhteen kevennyksillä pystytään piristämään asuntoluotonantoa talouden häiriötilanteissa

⁴ Selvitys keinoista ehkäistä kotitalouksien liiallista velkaantumista: Työryhmän mietintö, <https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/handle/10024/161807>

⁵ Ks. esim. [Political guidelines for the next European Commission 2024-2029](#).

kuitenkin keskimäärin vain vähän. Tutkimuskirjallisuus näyttäisi ylipäänsä viittaavan siihen suuntaan, että kiristävällä makrovakausrakenteella saadaan aikaan suurempia vaikutuksia kuin keventävällä politiikalla.⁶

Enimmäisluototussuhteiden suuruudet on Suomessa säädetty 100 prosenttia pienemmiksi. Näin varmistetaan, että lainanottaja osallistuu asunnon rahoitukseen edes pienellä omarahoitusosuudella. Asunnonvaihtajalta vaadittava vähimmäisomarahoitussuhteus on suurempi kuin ensiasunnon hankkijalla, millä on kannustettu asunovelallisia lyhentämään asuntolainojaan etenkin laina-ajan alussa. Asunnonvaihtajien riittävän riskinkantokyvyn varmistamiseksi enimmäisluototussuhteen yläraja olisi perusteltua pitää nykyisellä tasollaan 90 prosentissa esitysluonnoksessa ehdotetun 95 prosentin sijasta. Kaikkiaan rajoitteen keventäminen 95 prosenttiin voisi tehdä velkaisimmista kotitalouksista entistäkin haavoittuvampia asuntohintojen laskulle ja omaan talouteen kohdistuville sokeille.

Finanssi- ja asuntomarkkinakriisien ennaltaehkäisy on paljon helpompaa ja halvempaa kuin kriisien hoitaminen. Siksi makrovakausrakenteen ja rahoitussääntelyn kykyä ennaltaehkäistä asuntomarkkinoiden kriisejä, hillitä kotitaloussektorin liiallista velkaantumista ja varmistaa asuntolainanhakijoiden riskinsietokykyä tulisi vahvistaa. Tältä osin esitysluonnos muuttaisi enimmäisluototussuhdetta koskevaa lainsäädäntöä ongelmalliseen suuntaan.

Ehdotettujen toimien sijasta Suomessa olisi tarpeen vahvistaa asuntoluotonantoon kohdistuvaa makrovakausrakenteistoa tai sääntelyä. Suomen Pankki on kannattanut uusien asuntolainojen enimmäissuuruuden rajoittamista sitovalla ns. velkakatolla (debt-to-income ratio, DTI) tai sitovalla kuormitetulla enimmäisvelanhoitorasitteella (debt-service-to-income ratio, DSTI), jotka rajoittaisivat uuden asuntolainan enimmäissuuruutta siten, että lainanottajan kokonaisvelkamäärä tai stressatut kuukausittaiset velanhoitomenukset eivät saisi ylittää sallittuja rajoja. Myös useat kansainväliset organisaatiot ja Mörttisen työryhmä ovat suositelleet Suomea ottamaan näitä välineitä käyttöön. Valtiovarainministeriön asettama, kansliapäällikkö Juha Majasen johtama työryhmä (2023)⁷ suositteli myös kuormitetun enimmäisvelanhoitorasitteen käyttöönottoa.

3 Asuntoluottojen enimmäistakaisinmaksuaika

Esitysluonnoksessa esitetään uusien asuntoluottojen enimmäistakaisinmaksuajan pidentämistä nykyisestä 30 vuodesta 35 vuoteen. Muutoksella pyritään kannustamaan kotitalouksia sijoittamaan ja säästämään (muuhunkin omaisuuteen kuin asuntoihin). Esityksen mukaan muutos mahdollisesti myös tukisi lyhyellä aikavälillä rakentamista, jos se onnistuisi kasvattamaan asuntojen kysyntää.

Esitysluonnoksen tavoite edistää kotitalouksien muuta kuin asuntosäästämistä on kannatettava. Kotitalouksien varallisuuden keskittyminen asunto-omaisuuteen altistaa kotitaloudet ja koko

⁶ Ks. esim. [Effects of Macroprudential Policy: Evidence from Over 6,000 Estimates](#)

⁷ [Kotitalouksien velkaantuminen ja korkojen nousu : Työryhmän raportti](#)

kansantalouden asuntomarkkinoiden riskeille. Kotitalouksien varojen ohjautuminen entistä enemmän finanssi- ja muuhun varallisuuteen hajauttaisi kotitalouksien ja kansantalouden riskejä.

Esityksessä viitattujen Suomen Pankin keräämien tilastotietojen sekä Finanssivalvonnassa ja Suomen Pankissa tehtyjen laskelmien valossa ei ole kuitenkaan selvää, että mahdollisuus saada pitempiä asuntolainoja kannustaisi kotitalouksia säästämään ja sijoittamaan, ainakaan merkittävässä määrin. Luvut ja laskelmat ovat pikemminkin yhdenmukaisia sen hypoteesin kanssa, että tähän saakka asunnonhankkijat ovat ottaneet isoja asuntolainoja pikemminkin ostaakseen kalliita asuntoja kuin pienentääkseen kuukausittaisia lainanhoitomenojaan ja säästääkseen.

Asuntolainojen piteneminen on Suomessa ollut yhteydessä lainojen koon ja kotitalouksien velkaantuneisuuden kasvuun. Kokemukset ovat olleet samankaltaisia esimerkiksi Ruotsissa. Enimmäistakaisinmaksuajan pidentäminen esitetyksi voisi kasvattaa rahoitusjärjestelmän vakautta uhkaavia riskejä erityisesti sellaisissa tilanteissa, joissa asuntojen voimakkaasti nousevat hinnat alkavat ruokkia itseään ja asuntomarkkinat ylikuumenevat. Tällaisissa tilanteissa uusien asuntolainojen koot ja pituudet voivat alkaa kasvaa nopeasti. Jos asuntolainojen enimmäistakaisinmaksuaikaa pidennettäisiin esityksen mukaisesti, vaatimuksen tehokkuus asuntoluotonannon vaarallisen voimakasta kasvua ja asuntohintojen vaarallisen nopeaa nousua hillitsevä jarruna heikkenisi. Myös Euroopan keskuspankki arvioi esitysluonnoksesta antamassaan lausunnossa, että asunto- ja asuntoyhteisölainojen enimmäistakaisinmaksuajojen pidentäminen voisi lisätä suurten lainojen kysyntää ja sitä kautta kasvattaa kotitalouksien ja asuntoyhteisöjen velkaantuneisuutta.⁸

Nykyinen 30 vuoden pituinen asuntolainojen enimmäistakaisinmaksuaika tarjoaa kotitalouksille hyvät mahdollisuudet halutessaan sekä hankkia asunto että sijoittaa varojaan muihin sijoituskohteisiin. On myös syytä huomata, että suomalaisten kotitalouksien osake- ja rahastosäästäminen on viime vuosina yleistynyt vauhdilla ilman että asuntoluotonannon sääntelyä olisi höllynetty (ks. esim. Finanssialan kasvustrategia -työryhmän loppuraportti, luku 5).⁹

Kotitalouksien sijoittamisen kannustamiseen on olemassa suurempia ja rahoitusjärjestelmän vakauden näkökulmasta vähemmän riskillisiä keinoja kuin nyt ehdotetut. Ns. Kasvuriihi-työryhmän ja Finanssialan kasvustrategia -työryhmän keväällä 2025 hallitukselle antamat konkreettiset politiikkasuositukset muun muassa kotitalouksien säästämisen ja sijoittamisen kannustamisesta eivät sisältäneet esitykseen sisältyviä toimenpiteitä. Työryhmien ehdottamista toimista esimerkiksi osakesäästötilin laajentaminen sijoitussäästötiliksi voisi entisestään rohkaista kotitalouksia ohjaamaan varojaan pankkitalletusten sijasta muun muassa osakkeisiin ja rahasto-osuuksiin.

⁸ [Opinion of the European Central Bank of 6 October 2025 on national macroprudential measures related to mortgage lending](#), luku 2.3.

⁹ [Finanssialan kasvustrategia](#)

4 Asuntoyhteisölainojen enimmäistakaisinmaksuaika, enimmäisluotto-osuus ja lyhennysvapaiden enimmäiskesto

Mörttisen työryhmä arvioi laajan valmistelunsa pohjalta, että asuntoyhteisölainojen parametrien suuruutta koskevista rajoituksista on tarkoituksenmukaisinta säätää laissa. Nyt esityksessä ehdotetaan, että näistä parametreista tehdään tosiasiallisesti suhdannepoliittisiin, ei rahoitusvakaudellisiin, tavoitteisiin pyrkiviä makrovakaussäädöksiä, joiden suuruudesta päättäisi Finanssivalvonnan johtokunnan sijasta valtioneuvosto asetuksillaan (laissa säädetyissä rajoissa).

Uudisrakentamisen rahoittamiseen asuntoyhteisölainoilla liittyy merkittäviä esityksessäkin kuvattuja rahoitusvakaudellisia riskejä, joiden perusteella vuonna 2023 voimaan tulleet rajoitukset asetettiin. Riskit eivät ole poistuneet, mitä ilmentävät muun muassa joidenkin ammattimaisten toimijoiden laajasti uutisoidut vaikeudet selvitä velkavipuna käyttämiensä asuntoyhteisölainojen hoidosta. Asuntoyhteisölainanannon rajoitusten tosiasiallinen keventäminen esityksen mukaisesti olisi varomatonta nykyisessä tilanteessa, jossa nykyisten rajoitusten toimivuudesta saatut kokemukset ovat lyhytaikaisia ja asuntoyhteisölainanantoon liittyviä riskejä on toteutunut aiempaa enemmän.

Jos asuntoyhteisölainanannon parametreista kuitenkin päätettäisiin tehdä makrovakaussäädöksiä, niiden suuruudesta päättäminen olisi perusteltua antaa muiden makrovakaussäädösten tavoin Finanssivalvonnan johtokunnalle. Päätöksenteon keskittäminen Finanssivalvonnan johtokunnalle mahdollistaisi makrovakaussäädösten eri osa-alueet huomioivan kokonaisharkinnan ja päätöksenteon pohjautumisen laajaan viranomaisyhteistyöhön hyödyntäen Finanssivalvonnan ja Suomen Pankin asiantuntijaresursseja.

Esitys mahdollistaisi ainoastaan asuntoyhteisölainojen parametrien keventämisen nykyisestä. Joustomahdollisuuksien – jos sellaisia päätettäisiin joko valtioneuvostolle tai Finanssivalvonnan johtokunnalle antaa – tulisi olla symmetrisiä siten, että vaatimuksia voitaisiin muuttaa nykyiseltä tasolta sekä keventävään että kiristävään suuntaan.

Esityksen tavoite parantaa asuntorakentamisen ja -kaupan edellytyksiä etenkin tilanteissa, joissa asuntojen hinnat ja kauppamäärät laskevat, on ymmärrettävä. Asuntomarkkinoiden voimakkaissa laskusuhdanteissa, jollaisesta Suomi on nyt vähitellen toipumassa, rakentamista rajoittaa kuitenkin ensisijaisesti uusien asuntojen vähäinen kysyntä eikä rakentamisen riittämätön rahoitus. Asuntoyhteisölainojen koskevien rajoitusten keventäminen ei välttämättä juuri kannustaisi asuntorakentamista tilanteessa, jossa aiemminkin valmistuneet asunnot käyvät huonosti kaupaksi.

Kunnioittavasti,

Jukka Vauhkonen
vanhempi neuvonantaja